

LOV OG EVANGELIUM

Nr. 4

APRIL 2001

37. årgang

«Jeg er vel ikke verre enn andre?»

Av Celso Valdiglesias, Peru

For syndens lønn er døden, men Guds nådegave er evig liv i Kristus Jesus, vår Herre.

Rom 6:23

Hva vil Guds ord si oss når det taler til oss om synden? Jo, Guds ord vil fortelle oss at alle mennesker har syndet, ja mer enn det, at vi alle er syndere.

Kanskje du tenker at du ikke er verre enn andre, og hvorfor alt dette snakket om at vi er syndere? Du har sikkert hørt innvendingene, eller tenkt slik selv? For slik reagerer det naturlige menneske når disse sentrale sannheter blir forkynt. Men i disse ting er det bare Guds ord og intet annet som kan gi oss de rette svar! Og han som er himmelens og jordens skaper, ham tilhører all rett og makt til å åpenbare de guddommelige sannheter og sin hellige vilje for sine skapninger! Og det har han gjort i og ved og gjennom sitt hellige Ord... og aldri er noe profetord brakt

fram ved menneskers vilje, men de hellige Guds menn talte drevet av Den Hellige Ånd. (2Pet 1:21)

Alle mennesker kan fornemme den usynlige, evige og allmektige Gud gjennom skaperverket og historiens gang. (Rom 1:20-21) Og Rom 2:14-16 viser oss at alle mennesker har en samvittighet hvor Gud har skrevet inn lovens krav om rett og galt. Derfor har også du i ditt indre en dommer som anklager deg og gir deg dårlig samvittighet når du gjør imot det Gud har lagt ned i ditt hjerte og som samsvarer med hans hellige lov. Men hvis du virkelig skal lære å kjenne hva Gud, din Skaper og Herre, kaller synd, så finnes det bare étt sted du kan henvende deg, – til Bibelen! – som er Guds åpenbarte ord, gitt oss gjennom profeter og apostler i Det nye og Det gamle testamente.

I Bibelen taler Gud klart og direkte til deg og meg om synd og nåde, om frelse og fortapelse, om himmel og helvete.

BLADET UTGIS AV

NORSK LUTHERSK LEKMANNISMISJON ~ www.nll.no

Bladet LOV og EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes **ekspedisjonen** v/Dag Rune Lid, 5600 Norheim-sund, tlf./fax. 56 55 26 72. E-post: drlid@online.no

Ansvarlig for bladet:
Red.nemnda ved form. Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70
E-post: jesp@c2i.net

Faste medarbeidere i bladet:
Per Bergene Holm og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytre misjonsarbeid i Peru.

Formann: Karl B. Bø, Vistnesveien. 13,
4070 Randaberg, tlf./fax 51 41 87 46

Sekretær: Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland,
4360 Varhaug, tlf. 51 43 04 06
Bankgiro 3204 10 10222

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer. 6.16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: 3160 Stokke
tlf. 33 36 17 70, fax 33 36 17 71
Bankgiro 2490 45 39496
E-post: pbholm@online.no
Rektor: Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

Men det er en viktig ting som du ikke må glemme! Det er at Bibelen er en lukket bok for alle dem som ønsker å fordype seg i den ved egen intelligens og menneskelig forstand. Vår formørkede forstand kan ikke kjenne Sannheten uten at Den Hellige Ånd tenner sitt lys i våre hjerter. Den Hellige Ånd må åpenbare i ditt hjerte hva Guds ord sier om din synd og om frelsen i Jesus Kristus. Derfor må både du og jeg be om Den Hellige Ånds veiledning til å lære hele sannheten å kjenne når vi leser og hører Guds ord!

Vil du så, kjære venn, høre hva Guds ord sier om din synd?

For det første sier Ordet at du ble født inn i denne verden som en synd: «Se, jeg er født i misgjerning, og min mor har unnfanget meg i synd.» (Sal 51:7)

For det andre sier Guds Ord at denne arven som du bærer med deg fra din fødsel, har gitt deg et hardt og opprørsk hjerte: «Svikefullt er hjertet, mer enn noe annet, det kan ikke leges. Hvem kjenner det?» (Jer 17:9)

Dette innebærer at du, i deg selv, ikke har noen trang til å søke Gud, be til ham eller lese hans ord. Tvert i mot søker du både det ene og det andre som din tanke og dine kjødelige lyster trakter etter.

Denne natur som du har arvet og som står Gud i mot, den fordømmer deg til død, dom og fortapelse, for Guds ord sier at «med din hårdhet og ditt ubotferdige hjerte hopper du

deg opp vrede til vredens dag, den dag da Guds rettferdige dom skal bli åpenbaret.» (Rom 2:5)

Din falne, gudfiendtlige natur gir seg utslag i tanker, ord og gjerninger. Og Jesus sier at «innenfra, fra menneskehjertet, er det de onde tankene kommer: utukt, tyveri, mord, hor, griskhet, ondskap, svik, utskjelser, ondt øye, spott, hovmod, uforstand. Alt dette onde kommer innenfra...» (Mark 7:21-23)

Det var de onde tankene i Kains hjerte som førte ham til å myrde sin bror Abel. (1M 4:8)

Det var hans kjødelige lyst som førte David til å drive utukt, hor og mord. (2Sam 11:1ff)

Men synd er ikke bare å gjøre det Ordet forbyr deg å gjøre. Bibelen krever av deg at «du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din kraft og av all din forstand, og din neste som deg selv!» (Luk 10:27) Med andre ord: Du skal være perfekt, hellig, ren og god som Gud selv! Hvis du ikke greier å oppfylle Guds hellige vilje ned til minste detalj, ja så er du un-

der Guds vrede og dom! Du er ganske enkelt en synder, og «syndens lønn er døden», sier Skriften. (Rom 6:23) Døden i bibelsk forstand, betyr å bli stående utenfor Guds miskunnhet både for tid og evighet!

Men Bibelen avslutter ikke sitt budskap med å tale direkte og utilslørt om din synd. Den peker også på Jesus, dette navn som ble gitt oss av én eneste grunn, nemlig for at «han skal frelse sitt folk fra deres synder.» (Matt 1:21)

Så alvorlig var syndens grusomme konsekvens for Gud, hans vrede, dom og død over synderen, at han gav sin egen Sønn for mine og dine synder. Jesus ble utvalgt fra evighet av til være «Guds lam». All verdens synd ble lagt på Jesus Kristus. Der var også din synd!

Derfor vitner Bibelen og sier: «Se der Guds lam, som bærer verdens synd!» (Joh 1:29)

*Etter manuskript fra Celso Valdiglesias.
Oversatt og tilrettelagt for L&E av JE.*

Innholdsfortegnelse ~ Lov og Evangelium, april 2001:

Jeg er vel ikke verre enn andre? Av Celso Valdiglesias, Peru	side 1
Forførelse. Av Karl Notøy	side 4
Har Gud virkelig sagt? Fra andaktsboken «I lys av Ordet»	side 5
Ørkenen er Guds høyskole. Av Olaf Klavenæs	side 6
Bannlyst gods i leiren? Av Per Bergene Holm	side 8
Land! land! land! Høyr Herrens ord! Av Dag Rune Lid	side 13
Kristus døde for alle! Av Ludvig Hope (†1954)	side 16

Forførelse

Av Karl Notøy

Vi lever i forførelsens tid. Guds ord har ikke lenger autoritet; – og det langt inn i de kristnes rekke! Guds ord blir tolket slik det passer, og Bibelen blir tatt til inntekt for verdslighet og utskeielser. Forskjellen mellom Guds folk og verden blir visket ut. «Har du lyst så har du lov,» er tidens valgspråk. Og saltet holder på å miste sin kraft. Det regnes i kroner og øre i stedet for å stå på Bibelens grunn. Det gjelder å uttale seg varsomt slik at det ikke volder anstøt. Vi kan tenke på barna som døpes i våre kirker i dag. Jesu befaling var at vi skulle døpe dem og lære dem å holde alt Han har befalt oss. Jeg er redd opplæringa i dag de fleste steder er mangelfull. Og faller den bort, vanskeliggjør det at vi kan la våre barn bli døpt. For de to ting hører uløselig sammen.

Og stiller en opp i et kristent kor, er med i ei bibelgruppe, eller på annen måte er med i en eller annen form for religiøs aktivitet, – ja da er man på himmelveg med en gang. For mange er kristendommen bare en slags livsforsikring, eller en kulturarv som er god å ta vare på. Det gjelder å få både i pose og sekk.

Det tales om Guds kjærlighet, som om dette skulle være den eneste side ved Guddommen. Alt for mange tenker at det ikke er så farlig, det er nåde å få.

Det er et virvar av tanker, av lære-

setninger og meninger om Guds ord. Jeg er redd for at Jesu ord, når han sa: «Men når Menneskesønnen kommer, mon han da vil finne troen på jorden?» passer på den tid vi lever i.

Ja når jeg kjenner på mitt eget hjerte, hvor lik jeg er denne verden, må jeg spørre: Er situasjonen med meg slik den var med Lot? Velger jeg å leve nært inntil dagens Sodom? Er jeg blitt formet av denne tids ånd? Hva er det jeg setter høyt? Er det de mange ting i verden? Går jeg til Guds ord når jeg møter forskjellige læresetninger og nye synspunkter? Er det Guds ord som er fasiten i alle avgjørelser jeg tar? Eller synes jeg ikke det er så farlig?

Mange kristne sier i dag: «Vi kan ikke være så pietistiske, for da støter vi folket fra oss. Holder vi fast ved det viktigste, så vil det nok gå bra.»

Men Gud ber oss om å stå på murene. Som Guds folk har vi fått et ansvar: Å holde Guds ord i akt og ære, og bringe det uforfalskede evangelium videre.

Men vil vi stå på sannheten, kan det hende at vi blir stående alene.

L&E

Postgiro er sluttet å eksistere.
Vi bruker heretter **kun** bankgiro-
nummer 3204 10 10222 til alle inn-
betalinger til Lekmannsmisjonen.

Har Gud virkelig sagt?

Fra andaktsboken «I lys av Ordet»

Men slangen ... sa til kvinnen: Har Gud virkelig sagt: Dere skal ikke ete av noe tre i hagen?

1Mos 3:1

Dette var djevelens første ord til kvinnen. Det var slik han begynte sitt angrep. For en forferdelig ende det fikk! Menneskene falt i synd og synden kom inn i verden. Med synden kom døden og alt ondt; først og fremst at menneskene av naturen er utenfor Guds rike, ja, fiender i forhold til Gud. (Rom 8:7) I stedet for å elske Gud, elsker menneskene synden. Det er dette som er den åndelige død.

Gud er en hellig Gud. Han tåler ikke synd. Derfor får synden konsekvenser. Å synde gir skyld overfor Gud, og skylden gir straff. Det ser vi i beretningen om Adam og Eva, og det møter oss gjennom hele Bibelen. For en synder står egentlig bare fortapelsen igjen, – den evige død.

Har Gud virkelig sagt? Slik begynte det. Har du hørt denne røsten? Den kan høres ufarlig ut, men den er det slett ikke.

Djevelen ønsker å få deg bort fra det som Gud har sagt. Kan han bare få deg bort fra Ordet, kan han siden få deg hvor han vil. Det djevelen vil, er at du skal gå evig fortapt. Om du lever pent og religiøst eller stygt og i åpenbar synd, har mindre å si for ham.

Får han deg bare bort fra Guds ord, er du også kommet bort fra samfunnet med Jesus. Da har djevelen lyktes med sin taktikk enda en gang.

Vi trenger å advares! Hold deg til Guds eget ord. Innlat deg ikke på en diskusjon med motstanderen. Ta lærdom av hvordan det gikk med Adam og Eva.

Jeg går i fare hvor jeg går, Min sjel skal alltid tenke At Satan alle vegne står I veien med sin lenke. Hans skjulte helved-brann Meg lett forvirre kan Når jeg ei på min skanse står. – Jeg går i fare hvor jeg går. (Brorson, sb. 348)

Finn-Widar Knutzen i
betraktning for 5. januar

Et ydmykt sinn er den fagreste blomst som kan slå rot i vår hjertejord. Av alle kristelige dyder, er det den som bærer mest himmelsk duft med seg.

Et særmerke ved den ydmyke er at han med glede kan tjene og lide der hvor ingen ser ham. Han banker ikke på andres dør etter medynk og ros. Han kan bli satt på det høyeste æresete og likevel være som om ikke noe stort hadde hendt ham. Han kan stige ned igjen til spott og vanære, og fremdeles være den samme. Har han gjort noen urett, så ber han om tilgivelse, og tilgir også dem som synder imot ham. Han er glad i å få se innom til den fattige og ringe, og han har mot til å frykte Gud blant de store og gudløse. Hvor han går, minner han sine medmennesker, også uten ord, om en bedre verden enn den vi lever i. Han elsker det gode og gir Gud æren i ord og liv, og er aldri uten Guds nåde.

Ludvig Hope

Ørkenen er Guds høyskole

Av Olaf Klavenæs

Hvem er hun som kommer opp fra ørkenen, som røkstøtter, omduftet av myrra og virak, av alle kremmerens krydder?

Høys 3:6

Hvem er det som taler her? Det må være et himmelsk kor. Her tales det om bruden. Hvem er hun?

Ja, «*hvem er hun som stråler fram som morgenrøden, fager som månen, ren som solen, skremmende som hærskarer med sine banner?*» (Høys 6:10)

Det er en synder som er renset i Jesu blod.

Hun kommer opp fra ørkenen, står det. Er templet flyttet til ørkenen? Det rette tempel er der det er sann tilbedelse, slik Jesus sier det i møte med kvinnen fra Samaria ved Jakobs brønn: «Tro meg, kvinne! Den time kommer da dere verken skal tilbe Faderen på dette fjell eller i Jerusalem. (...) Men den time kommer, og er nå, da de sanne tilbedere skal tilbe Faderen i ånd og sannhet. For det er slike tilbedere Faderen vil ha. (Joh 4:21,23)

Videre leser vi at bruden er omduftet av myrra og virak. Myrra kommer fra gummiharpiks, den ble brukt som legemiddel og til skjønnhetspleie, og den ga også en vellukt.

Bruden har sin vellukt fra brudgommen. Synderen har sin vellukt fra Jesus.

«*For vi er Kristi vellukt for Gud, blant dem som blir frelst, og blant dem som går fortapt.*» (2Kor 2:15) En Kristi vellukt er den synder som er renset i Blodet. Det sier Bibelen!

Ørkenen er Guds høyskole. Der var Moses, der var Elias, der var døperen Johannes, der var Paulus. Der lærte de det som er blitt til stor nytte for oss.

Men i ørkenen var også vår kjære frelser. Der var han for vår skyld. Han ble av Ånden ført ut i ørkenen for å fristes av djevelen. Det var der han vant seier for oss. Jesu seier er vår seier!

I ørkenen lærer vi avhengighet av Gud. Bruden var blitt åndelig lat, og var i fare for å sovne inn. Denne fare står vi alle i, vi har lett for å bli late og kan sovne inn i sikkerhet.

Derfor er det stort at det er en som følger nøye med sin brud!

«*Se, derfor vil jeg lokke henne og føre henne ut i ørkenen og tale vennlig til henne, og så snart hun kommer derfra, vil jeg gi henne hennes vingårder igjen og gjøre Akors dal til en håpets dør for henne; og hun skal takke der.*» (Hos 2:14-15)

Akors dal var ulykkens dal.
Hun skal takke der!

«La min bønn gjelde som røkoffer for ditt åsyn, mine hendes oppløftelse som aftenmatoffer.»
(Salme 141:2) En bønn som stiger opp i ørkenen fra David.

Resultatet av ørkenvandringen blir en takk til Gud. Det kan jeg av egen erfaring si. Det har blitt mange hvorfor i livet, men Gud har ført meg trofast gjennom ørkenenveier. Når en kommer ut fra ørkenen er en full av takk, da kan en istemme fra hjertet:

*Jeg vil prise min gjenløser
For hans store kjærlighet!
All min skyld han helt utslettet
Og ga sjelen liv og fred.*

Jesus har gitt meg sin fred
som er den himmelske harmoni.

*Ja, jeg priser deg, o Jesus
For din gang til Golgata!
Evig skal jeg med de frelste
Synge glad halleluja.*

Sammen med alle ørkenvandrere skal jeg i himmelen prise Lammet for at han med sitt blod løste meg fortapte synder. L&E

Vi minner om sommerens
leirer og stevner!
Se oversikt i forrige nr. av
Lov og Evangelium!

Nytt fra Bibelskolen

Helgen 23.-25. mars var vi på tur til Sverige. Turen gikk først til Vallberga Evangelisk-Lutherska Församling i Sør-Sverige. Pastor i denne lutherske frimenigheten er Gunner Jensen som talte på nyttårsleiren på Fossnes. Vi fikk god kontakt med medlemmene i forsamlingen og det ble snakket litt om å gjøre et slikt besøk til en årlig begivenhet.

På lørdag gikk turen videre til Silverdalen i Småland. Der var det en tilsvarende forsamling, men noen flere ungdommer og unge familier. Mellom møtene gikk samtalen livlig og vi opplevde at vi ble godt kjent i løpet av de to dagene vi var der.

Martin Fjære og Per Bergene Holm talte på møtene begge steder mens elevene deltok med sang. Det ble tre hektiske dager, men en opplevelserik tur. Vi ble godt tatt imot og kjente oss velkomne. Så vi håper at vi kan gjenta et slikt besøk senere skoleår.

Søkning:

Vi har flere søkere på dette tidspunktet enn tidligere år, og fortsatt har vi en del skoleplaner ute. Vi fått forespørsler fra både Danmark og Sverige, og vi merker i det hele tatt en større interesse for skolen fra nye forsamlinger og miljøer. Det gleder oss og gir tro på at elevtallet på sikt vil øke. I dag ligger vi an til minst seks elever i internatet til høsten, men vi har tro på at det kan komme enda flere fram til skolestart. Og vi håper også på noen dagelever fra nærområdet til høsten.

Per Bergene Holm
rektor

Bannlyst gods i leiren?

Av Per Bergene Holm

Stå opp! La folket hellige seg! Si til dem at de skal hellige seg til i morgen. For så sier Herren, Israels Gud: Det finnes bannlyst gods hos deg, Israel! Du kan ikke stå deg mot dine fiender før dere skiller dere helt av med det bannlyste. (...)

Og Akan svarte Josva og sa: Det er sant, jeg har syndet mot Herren, Israels Gud. Dette har jeg gjort: Jeg så blant byttet en prektig babylonisk kappe og to hundre sekel sølv og en gullblokk som veide femti sekel. Disse ting fikk jeg lyst på og tok dem. De ligger nedgravd i jorden under teltet mitt, sølvet nederst.

Josva 7:10-13, 20-22

All synd er bannlyst

Israelittene skulle slå alt i Jeriko med bann. Både mennesker og dyr skulle slås i hjel og alt godset skulle brennes. Men Akan tok av det bannlyste godset og skjulte det. Da kunne ikke Israel vinne seier, for Herren var ikke lenger med dem i striden.

Slik er det også for deg. Du kan ikke vinne seier i kampen mot synden og kjødet, så lenge du vil la noe av dette få leve hos deg. Det er under bann, og Herren må forlate deg hvis du ikke skiller deg av med synden og lar Gud holde dom over den.

Så lenge du i din kamp mot syn-

den og kjødet likevel vil beholde noen synder som du synes spesielt om og som du kanskje ikke kan skjønne at Gud dømmer, så kommer du til å ligge under for synden som sådan.

Du vil nok aldri finne på å lyve eller stjele. Nei, slike fristelser står du imot. Men å fortelle noe vittig, om enn litt ufordelaktig, om et annet menneske for å skape litt humoring i et vennlig lag, eller unnskyldte og bortforklare noe galt du selv har gjort eller sagt, det synes du ikke er så galt. Vittighetene på andres bekostning og bortforklaring av egne gjerninger og ord, blir som pene klær vi ønsker å ta oss ut i. De synes vi kanskje det ikke er nødvendig å brenne opp, de vil vi ikke innrømme engang.

Liten surdeig syrer hele deigen

Er det slik vi kjemper mot synden, så kommer vi til å ligge under for langt grovere synder enn de vi skjuler i teltet vårt. En liten surdeig syrer snart hele deigen.

Har du det slik lider du nederlag i livet ditt i kampen mot synden. For din kamp er ikke virkelig. Du kjemper bare mot de åpenbare synder som fører med seg vanære og skam. De finere synder vil du beholde.

Herren går ikke med deg som kjemper slik, hvor mye du enn ber

og håper på hans nåde og hjelp. Du kommer ikke til å seire, men du kommer til å ligge under for dine synder og laster. Kjødet kommer til å vinne seier, for du har gitt det rom og livsrett.

En fare for hele forsamlingen

Og vi ser også en annen alvorlig ting med Akan. Du kan med din synd føre Guds dom inn over din forsamling, ikke bare over deg selv. Du kan bli årsak til at Guds rike lider nederlag i stedet for seier. Det er et veldig alvor over å godta noe som Guds ord dømmer og gi livets rett til noe som Guds ord bannlyser.

Tenk om du skulle føre noe inn i Guds rike som strider mot Guds ord. Du synes ikke det er så farlig og forstår ikke hvorfor Guds ord skulle forby dette eller hint. Derfor forsvarer du det og tar det med deg inn i leiren, og så må hele menigheten lide under det du har godtatt.

Jeg tenker på de teologer og prester som i sin tid gikk inn for at kvinner også kunne være hyrder og lærere i Guds forsamling. De åpnet for kvinnelige prester. De ønsket seg nok ikke noen Rosemarie Køhn eller Siri Sunde. Men Herren sluttet å stride for dem, og da gikk det slik!

Eller de som i sin tid gikk inn for å slippe til litt friskere rytmer og mer folkelig musikk i den troende forsamling, – det finere av verdens musikk. Og så kom musikklag med gammeldans og ungdomskor med

forsiktig pop. De ønsket seg nok verken dans eller rock. Men Herren sluttet å stride for dem, for de ville ikke rette seg etter hans ord. De mente seg å vite bedre enn Guds ord. Og da går det slik.

Synden må drive deg til Jesus

Dette er et veldig alvor for den enkelte av oss. Det er ikke noe å rose seg av at du ikke vinner seier over synden i livet ditt, at du ligger under for den og stadig faller. Det er ikke et tegn på åndelig modenhet og sunnhet, men et tegn på åndelig sykdom, kanskje også død. Det skulle være et veldig varsko for deg om at du må fly til Jesus med din synd, alvorlig bekjenne den og rope til Herren om at han for Jesu skyld vil forlate deg din synd.

Det bannlyste må bort

Det samme gjelder også oss som kristenfolk. Vi har virkelig grunn til å spørre hva som er årsaken til vår manglende åndskraft: Er det bannlyst gods i leiren?

Da må det bannlyste bort. Det må bort fra livet ditt og bort fra den sammenhengen du står i. Du må bekjenne det for Herren og be ham forlate deg din synd. Du må rope til ham om nåde. Dette er et veldig alvor. Slutter Herren å stride for oss, da kan vi aldri seire, da går det mot undergang, hvor mye vi enn kjemper. Er det ikke det vi ser i det kristelige organisasjonslivet i dag, oss i Lekmannsmisjonen medregnet?

Synden kommer under falskt navn

I kap 9 i Josvas bok leser vi om gibeonittene. De kom til Josva i forkledning og ga seg ut for å være noe annet enn det de var. Derfor inngikk Josva forbund med dem og lot dem få bo i landet. Josva spurte ikke Herren om gibeonittene, men støttet seg på hva de selv sa og hva han følte rett ut i fra det.

Det er ikke alltid synden og kjødet står deg åpent i mot. Er du våken i kampen mot de åpenbare synder, så kan synden og kjødet gjerne komme mer forkledd, under falskt navn. For det er ikke de navn synden kommer under du skal rette deg etter. Heller ikke hva du føler og opplever som synd. Det er hva Guds ord sier som er det avgjørende.

«Men Herren spurte de ikke til råds,» leser vi om Josva og israelittene. (Jos 9:14)

Det er mange som følger synden og sitt eget kjød når det kommer i forkledning eller under andre navn. Da forstår de ikke at det er kjødelighet og synd. De lar seg narre av forkledningen.

Gjerrighet kommer under skinn av nøysomhet, forfengelighet under skinn av sømmelighet, baksnakkelse under skinn av åpenhet og sannhet, hor under skinn av kjærlighet osv.

Spørsmålet er ikke hvordan synden presenterer seg, heller ikke hvordan du opplever den, men hva Guds ord sier! Det må du ikke

glemme å spørre om, ellers har du snart gitt rom for noe som du ikke makter å skille deg av med, noe som ligger nedgravd i ditt telt og som du ikke får bukt med!

En snare for Israel

Gibeonittene ble til en snare for Israel og opphav til forfall og frafall i Israel. En liten surdeig kom også her til å syre hele deigen.

Israelittene forsøkte riktignok å avhjelpe det hele ved å gjøre gibeonittene arbeidspliktige. Men det er ikke det samme å gjøre kjødet arbeidspliktig som å utrydde det!

«Målet helliger midlet,» tenker noen. Det er ikke så farlig om vi pynter på en sak, når det er gjort i god hensikt, for eksempel for Guds rikes sak. De kler synden straks i et annet navn og gjør den arbeidspliktig slik at den skal tjene Guds rikes sak.

– Det er vel ikke akkurat synd mot Gud om jeg kjører for fort når jeg skal rekke et møte? – Det er vel ikke synd å gjøre litt arbeid på søndagen, planlegge noe eller ta noen telefoner for å få klarhet i en del saker, eller bake litt til et kveldsmøte, det er jo for Guds rike? Slik tenker kjødet.

Vidtrekkende konsekvenser

Men det hjelper ikke om vi gjør synden arbeidspliktig. Den er og blir synd og vil garantert bli en snare for oss, før eller senere.

Det ble ikke til nederlag for israe-

littene med det samme, ikke i samme slektsledd en gang, men senere. Ja, det er ikke alltid at en synd blir til frafall for dem som gir den rom. Vi kan lese om David som ikke straffet sine sønner. Han sviktet i barneoppdragelsen. Selv ville han kanskje kalle det mildhet og kjærlighet til sine barn.

Slik er syndens forkledning. Og selv levde han ikke som noe godt forbilde for sine barn. Selv ble David frelst og berget, selv om hans kvinnekjærhet nesten hadde ført ham til frafall.

Det gikk godt i hans tid. Men i neste slektsledd gikk det galt. Sønnene skeiet ut av mangel på oppdragelse og de tok eksempel av sin fars flerkoneri og kvinnekjærhet. Det gikk galt med dem.

Hvordan er det i ditt hjem. Er det synder som får rom der under forkledning, synder som du kanskje ikke helt tenker på som synd, men som dine barn vil ta skade av og som vil bli dem til frafall?

Et veldig alvor!

Når ufrelste tjener i menigheten

Gibeonittene ble satt til arbeid i helligdommen. Denne beretningen sier oss derfor også noe om hvor alvorlig det er å la ufrelste få rom i Guds forsamling, at de blir satt til tjeneste, hvor villige de enn er.

Det er mange som tenker at det må være fint å bruke positive verdslige eller i det minste slike som vi er i tvil om, til å gjøre prak-

tiske oppgaver i Guds rike. Det må være fint å bruke dem til «ufarlig» arbeid, og ikke bare bruke dem som har et avgjort kristenliv. Så får vi jo dratt dem med i arbeidet. Ja, de kan kanskje få små lederoppgaver også etter hvert, så kommer de under Ordets hørelse, og kan hende blir de frelst? Og er det noen som har det litt uklart, så kan oppgaver og ansvar virke positivt og oppdragende og hjelpe dem til både klarhet og modenhet.

Slik har man tenkt i mangt ett ungdomsarbeid, i søndagsskole og leirarbeid. Så blir det blinde veiledere som leder blinde hvorpå begge går i grøfta og hele arbeidet til slutt verdsliggjøres.

Nei, vi oppdrar ikke noen inn i Guds rike gjennom arbeid! Og verst av alt: På en slik vei fører vi verden inn i Guds rike og gir den tilhold der. Da vil den snart ha det på sitt vis. En er ikke fornøyd i lengden med å være vannbærer og vedhogger, men vil ha den samme plass og rett som de andre.

Herren lot dem vinne seier

I kap 10 i Josvas bok, leser vi om hvordan israelittene gikk til kamp mot de ulike folkene i løfteslandet, og Herren lot dem vinne seier. Kampen ble langvarig og Josva måtte rope til Herren. Han hørte hans bønn og Herren lot solen stå stille slik at Israel fikk fullføre seieren før solen gikk ned. Israel vant ikke ved sin egen styrke og makt. Det var Herren som stred for

dem. (Jos 10:14)

Slik er det også for oss. Vi skal være tro i striden, ikke slutte fred med synden og kjødet, ikke unnskyldte og skjule synden, men ta kampen opp, om synden synes stor eller liten.

Så skal vi ikke tenke at kampen er over etter første slaget. Kampen kan bli lang. Men vi skal ikke bli utmattet av den grunn, men rope til Herren om at han må la oss fullføre kampen helt til seieren er vunnet. Om det kan gå i bølger under dagens strid, så skal vi vite at vår styrke ligger i tilliten til Herren. Han strider for oss. Vi skal stride i vissheten om at han strider med oss og for oss.

Herren strider for oss

La oss til slutt tale litt enkelt og praktisk om hva det betyr at Herren strider for oss. Når du i kampen mot synden flittig bruker Guds ord og roper til Herren i din bønn, så vil du erfare at det ordet som du leser og som du i bønnen holder fram for Herren, det får makt i livet ditt. I det ordet er Jesus selv virksom, i det vekker han syndserkjennelse og trang til syndenes forlatelse, i det vekker han tillit til seg og Guds nåde, lyst til Guds lov og nød for andre osv.

Men dersom du i din sløvhets og likegyldighet verken bruker Guds ord eller bønnen, og venter at Herren skal stride for deg og du skal være stille i den forstand at du ikke gjør noe som helst, da venter du

forgjeves på seier. Det er ikke underlig om du stadig opplever at synden vinner makt i livet ditt. Du tar jo ikke din tilflukt til Herren! Du taler vel om det, men du gjør det ikke. Du blander sammen den kunnskap du har om frelsen i Jesus og det å gjøre seg bruk av den og ha del i den.

Men lever du med Jesus og er han i sannhet din tilflukt og er hans blod din sanne renselseskilde som du daglig må fly til med all synd og svikt, så skal du vite at han er med deg i striden. Han skal stride for deg, slik at du seirer til sist! L&E

Velkommen på Pinsestevne 1.-4. juni 2001

Sted
Lundheim
Folkehøgskole,
Moi i Rogaland

Påmelding til Ingar Gangås
Lyngv. 12, 4460 Moi.
Tel. 51 40 10 21
Mob. 901 51 234

Program i neste
nummer av
«Lov og Evangelium»

Land! land! land! Høyr Herrens ord!

Av Dag Rune Lid

Profeten Jeremia ropar slik til sine landsmenn og sitt fedreland. (Jer 22:29) Jeremia tala til eit folk som hadde falle frå Herren. Men dei ville ikkje erkjenne det som fråfall. Dei ville vere Guds folk, men utan omvendning og oppgjer med synd.

Elska folket sitt

Jeremia var eitt med folket og lei under at dei ikkje ville lytta til Guds ord. Han såg at dei levde i sjølvbedrag og vart forførte av sjelefienden. Likevel ville dei ikkje høyre når han åtvara dei mot avgrunnen som låg framfor.

Kva var så Jeremia sitt oppdrag? «Sjå, i dag set eg deg over folka og rika til å rykkja opp og riva ned, til å øydeleggja og bryta ned, til å byggja og til å planta.» (Jer 1:10)

Her er det nemnt fire uttrykk som omtalar det nedbrytande verk (lova), og to uttrykk som omtalar det byggjande (evangeliet).

Skulle det vere von om berging måtte folket inn for Guds ansikt og høyre Guds heilage lov. Det hadde vore mykje enklare å forkynne fred, fred og inga fare, slik dei flaske profetane gjorde. Men all sann forkynning byrjar med dom over synda.

Når Gud skal summere opp stoda for folket seier han: «Dette er det folket som ikkje har høyrte på røysta til

Herren sin Gud og ikkje teke mot tukt.» (Jer 7:28) Difor rammar dommen. Det ytre historiske fangenskap i Babylon kom heilt tydleg som ei straff frå Herren på den åndelege forherdinga.

Guds dom rammar også Noreg

«Guds vreide vert openberra frå himmelen over all gudløyse og urettferd hjå menneske som held sanninga nede i urettferd.» (Rom 1:18) Er det ikkje nettopp det som skjer også i vårt folk og land? Folket kjenner sanninga og veit kva som skjer, men likevel drep me dei små borna i mors liv og forsvarar ugudelege lovar. Kan Gud spare eit folk som steller seg slik? Det er eit spørsmål som tonar for oss når me les om Jeremia.

Professor Carl Fr. Wisløff seier det slik: «Vi ser verdslighet og falsk gudsdyrkelse, vrang lærdom og mye forførelse, så sukker vi: Akk – om Herren ville sende oss en sann profet, så måtte vel folket høre... Hva mener du om profeten Jeremia? Det var vel en åndsfylt Herrens mann, som folket ville høre? Men så vidt jeg kan se i min Bibel, var det praktisk talt ingen som hørte på Jeremia i hele hans levetid. Det var kun en sammenhengende nød – fordi han vitnet om Herrens sannhet – men folket ville ikke høre.»

Dei sanne Herrens vitner vil ikkje få det lettare i dag heller. Folk vil framleis støyte seg like mykje på Ordet om korset.

Under kong Josia, som levde samstundes med Jeremia, vart det ei stor vekking i Juda. Det var mykje positivt og fint som skjedde. Ein skulle tru at no vende Herrens brennande vreide seg, men kva skjer?

Det ser ut for at denne vekkinga berre gjekk på det ytre plan. Folket blei revne med i ein kjenslerus, men samvitet kom ikkje inn i vekkinga. Det vart berre ein ytre tilslutning som ikkje førte til frelse og nytt liv. Folket blei religiøse, opptekne av Gud og dei åndelege dimensjonar, men samvitet var urørt – og det blei ikkje behov for nåde og frelse.

Når Jeremia kjem med si radikale domsforkynning – kva skjer då? Jau, då reiser folket seg i vreide og protest mot Jeremia. På den eine sida stod Jeremia overfor eit folk som var blitt ført inn i ei frykteleg avgudsdyrking gjennom 70 år, og på den andre sida ei vekking som ikkje tok oppgjær med synd og avgudsdyrking. Det var mange positive trekk menneskeleg sett, men når Gud skal skildre situasjonen seier han: «Lettvint lækjer dei skaden i folket mitt, når dei seier: Fred! Fred! Og det er ingen fred.» (Jer. 6.14)

Misjonær Asbjørn Aavik skreiv slik for mange år sidan: «Nettopp her tror jeg vi forkynnere synder i dag – både mot Gud og våre tilhørere: I

stedet for å begynne med å skjære opp byllen, åpne dypt innover mot den innerste skaden, tar vi til å forkynne evangeliet for disse eller den som er på vei til å dø. Vi bruker evangeliets balsam på byllen i stedet for først å åpenbare den med Ordets skarpe, tveeggede sverd som trenger gjennom... dømmer! og vi reiser fra byen og til andre bygder uten at noen er stått opp fra de døde.»

Det er enno meir aktuelt i dag!

– Me er frelste

«.... så kjem de og stig fram for mitt åsyn i dette huset som er kalla med mitt namn, og seier: Me er frelste! – og så vil de framleis gjera alt dette avskyelege! (Jer 7:10)

Folket var ikkje i tvil om at dei var frelste. Dei gjekk i Guds hus og rekna seg som Guds folk. Dei var slike som seier: «Eg er rik, og har overflod og vantar ingen ting,» men som Jesus seier om at «du er arm og ynkeleg og fattig og blind og naken». (Op 3:17)

Som ein ljøsengel

Hos ein kristen møter ikkje djevelen opp som ei brølande løve, men som ein ljøsengel og set alt inn på å bortforklare synda – i tankar, ord og gjerning. For djevelen veit at får synda rom då må Den Heilage Ande vika, og får ikkje Anden lenger gjere sin gjerning og overbevise om synd (Joh 16:8), då er fråfallet ein realitet.

Folket blei rasande på Jeremia og nokon ville til og med drepe han, enno han kom med bod om berging og

frelse. Eg er redd det hadde vorte same reaksjon i dag om Jeremia hadde stått fram i kyrkje og bedehus og ropa ut budskapet sin.

Ein smertefull veg

Jeremia sin veg blei smertefull, ikkje berre på grunn av ytre mishandling. Nei, den indre lidinga var nok den tyngste. Han lei under ei dobbel smerte: Han kjende seg som ein av folket, og det smerta han å måtte uttala så sterke straffedommar over sitt eige folk Israel. Han ser straffedommen som skal koma, men dei tek ikkje imot åtvaringane.

Me kan spørje om Jeremia si forkynning hadde noko verknad i folket? Det hadde ho, Guds ord har alltid ein verknad – anten til frelse og liv eller forherding og dom. Mange av dei som vart bortført til Babel fekk oppleve at Jeremia hadde rett. No såg dei at Guds ord i Jeremias munn var sanning.

Lov og evangelium

Gjennom forkynninga av lov og dom vert mennesket audmjuka og skuldig for Gud. For den skuldige lyder ein himmelsk trøystebudskap. «Trøysta, trøysta folket mitt! seier dykkar Gud. Tal venleg til Jerusalem og rop til henne at striden hennar er enda, at skulda hennar er betalt, at ho av Herrens hand har fått dobbelt for alle syndene sine.» (Jes 40:1f)

Slik er Guds ord. Det legg ikkje skjul på synda, men for syndaren tonar evangeliet fram på forunderleg

vis: «Du har berre trøytta meg med syndene dine, og gjeve meg møte med misgjerningane dine. Eg, ja eg er den som slettar ut misgjerningane dine for mi skuld, og syndene dine kjem eg ikkje i hug.» (Jes 43:24-25) I evangeliet får syndaren trøyst og utløsning: «Ver ikkje redd! Eg har løyst deg ut, kalla deg på namn, du er min.» (Jes 43:1)

Store ting har Herren gjort!

Når Herren får openberra frelsa for syndaren vert alt snudd opp ned. Bønemøte på bedehuset som ein før ringakta, blir no min kjæraste plass. Samfunnet av dei heilage som eg før ikkje forstod, blir ein åndeleg heim. Jesu død som eg såg som det største nederlag, blir den største siger som er vunnen – og størst av alt: Han gjeld også for meg! Ja, i sanning har Herren gjort store ting for meg! No er det lovsong og takk i hjarta for den frelse som Herren har gjort ferdig. No blir ikkje Herrens vegar tunge. No har eg fått eit nytt sinn som elsker Guds lov. No blir det nød for at sjeler må bergast for himmelen. Sjå alt har vorte nytt!

«Høyr, så skal dykkar sjel leva!» (Jes 53:3) Det er ditt forhold til Guds ord som avgjer di framtid. Det er eit ord til dom for den som ikkje vil høyre – og ein budskap om frelse, fred og fridom for den som lyttar til det!

Land! land! land! Høyr Herrens ord! L&E

Kristus døde for alle!

Av Ludvig Hope (1871-1954)

For Kristi kjærlighet tvinger oss, og så har vi gjort det klart for oss: Når én er død for alle, så har de alle dødd. Og han døde for alle, for at de som lever, ikke lenger skal leve for seg selv, men for ham som døde og oppstod for dem.

2Kor 5:14f

(...)

Når én er død for alle, så har de alle dødd.

Dette ord sier oss ikke bare at Kristus er død for oss, men når han døde så døde vi. Legg merke til det ord: «...så har de alle dødd.» Du og jeg var i Kristus likeså sikkert som Gud var i ham.

Hva for et «du og jeg»? Syndens jeg. Alt som heter synd, og som er synd hos oss ble lagt på Kristus. Han ble gjort til synd for oss, for at vi i ham skulle bli rettferdige for Gud. (2Kor 5: 21) Hver eneste syndig tanke, følelse, lyst og gjerning ble lagt på ham. Det som lever i sjelen og det som er gjort med vårt legeme, skjult eller åpenbart. **Alt** som heter menneske i Kristus ble gjort til synd.

Guds kjærlighet påtok seg i Kristus vår skyld og så ble synden ved Guds rettferdighet lagt på Kristus, dømt i Kristus og straffet i Kristus.

Nå har Den hellige og rettferdige kun med én person å gjøre, og

denne ene er Jesus Kristus.

Han ble plaget, slått av Gud og gjort elendig. (Jes 53:4) Ingen medynk ble vist ham. Tvert om: «Men det behaget Herren å knuse ham, han slo ham med sykdom; når hans sjel bar frem skyldofferet, skulle han se avkom og leve lenge, og Herrens vilje ha framgang ved hans hånd.» (Jes 53:10) Og slik måtte det være; for han var i vårt sted. Derfor står han tålmodig som et lam, når han anklages, piskes, blir slått i ansiktet, når de rykker hår og skjegg av ham.

Hvorfor tier Jesus da?

Fordi han vet han er skyldig. Skyldig, fordi han har tatt vår skyld på seg. Fordi han ble gjort til synd for oss.

Så dømmes han, så straffes han, og så dør han.

Når en er død for alle, så er alle døde.

*O avgrunn, hvilken **alle** synder
Har slukt og drept ved Jesu død!*

Hvor skal vi gå hen for å finne uttrykk for denne store hemmeligheten i denne frelse?

Jeg føler at vi står og famler over et endeløst og bunnløst hav, fullt av bare nåde for alle mennesker.

Vi kan allikevel si så mye; at nå er det intet i veien fra Guds side for å bli frelst. Nå kan alle som vil komme og ta livsens vann uforskyldt,

onde og gode, store og små syndere. Det er ingen forskjell. Om deres synder er som purpur, så skal de bli hvite som snø. Om de er røde som skarlagan så skal de bli hvite som ull.

Nå er det nåde å få, og det på rettferdig grunn!!

Vi er ikke bare benådet i Kristus, men vi er rettferdiggjort i ham.

Er der noen forskjell på benådning og rettferdiggjørelse ?

Ja, stor forskjell.

Det er derfor vi står på fast grunn, når vi er i Kristus.

Hva er da forskjellen?

Sett at du hadde gjort en synd, som etter vår norske lov fortjente døden. Du ble på lovens grunn dømt til døden, men så søkte du kongen om benådning. Du fikk benådning, og for såvidt var du da fri døden. Men der var én i Norge som ikke var fornøyd, og det var loven. Så lenge den eksisterte, ropte den om død for din synd. Du var benådet, men ikke på lovens grunn, ikke rettferdiggjort for synden.

Sett så at f. eks. kongen benådet deg på den måten at han lot sin sønn eller en annen dø i ditt sted! Da hadde loven – rettferdigheten – fått det den hadde rett til å kreve. Slik var det Gud gjorde da han frelste oss.

All synd er rettferdig betalt i Kristus, fordi han er rettferdig. Gud gjorde ved Kristus det han ikke kunne ved oss, nemlig å fordømme

synden og frelse synderen.

Gud selv har forlikt oss med seg selv. Det som vi skylder har han selv betalt. Ikke ved bare å stryke ut litt og glemme, men ved rettmessig å ta på seg den skyldiges skyld og ved liv, lidelse, gjerning og død å betale og gi tilbake det vi hadde tapt.

Vår rett for Gud er gitt oss av Gud selv!

Kristus, er lovens ende til rettferdighet for hver den som tror. (Rom 10:4) I det vi altså er rettferdiggjort ved troen, har vi fred med Gud ved vår Herre Jesus Kristus. Og fremdeles leser vi om denne rettferdighet: Så mye mer skal vi da, nå, – etter at vi er rettferdiggjort ved hans blod, ved ham bli frelst fra vreden. (Rom 5:9)

Er ikke dette stø grunn å stå på?

Går det ikke an også for oss å synge med de gamle:

*Tordner det på Sinai,
Over alle syndeslaver,
Jeg i Jesus Krist er fri!
Alt det som Han vunnet haver,
Det er meg av Gud tilkjent,
Som jeg selv det hadde tjent!*

Ja, Gud skje lov! Det går an for hvert eneste menneske!

For når én er død for alle, da er alle døde.

Alt det vi nå behøver til liv og gudfryktighet, det eier vi i Jesus. Ved sitt liv og sin lydighet har han oppfylt loven i vårt sted. Ved sin

død har han betalt for våre synder, og ved sin oppstandelse har han gitt oss livet tilbake. (...)

La oss da huske på hvor vårt liv er, så vi ikke søker det hos oss selv! Hvor mange leter ikke i sitt hjerte etter dette liv. Men i stedet for liv finnes det der bare synd og død.

Vend om fra deg selv; og vend om fra synden og tro på Jesus! Så er du salig i ham; ikke fordi du er blitt bedre; men fordi du tror på Jesus. Så får følelsen være hvordan den vil. Den har intet verken med din frelse eller fortapelse å gjøre.

Er jeg glad, så er jeg salig. Er jeg bedrøvet, sløv, full av i syndige tanker og lyster, kjenner mer lyst til det onde enn til det gode; så er jeg allikevel salig. Om Satans piler flyr rundt sjelen dag og natt, om jeg ligger i smelterens digel og tvetterens lut (Mal 3:2), så er jeg allikevel salig. For mitt liv er i Jesus.

Hvor gjerne jeg vil be enhver trett synder inn i denne trygge havn. Hvorfor går du og bærer på dine synder når Jesus har båret dem for deg? Hvorfor er du redd når Kristus er ditt liv?

*Har du mange synder,
Jesus deg forkynner
Gjelden er betalt!
Her er ingen vrede,
Nåden den er rede
Som utsletter alt.
Jesu død, og at han brøt
Gjennom Satans vold og vrede
Det for deg jo skjedde!*

Jeg har en gang lest en fortelling i et kristelig blad om en mann som reiste til Amerika for å se seg om. En dag kom han tilfeldigvis inn på en kirkegård og der fikk han se mange pene gravsteiner. I blant dem oppdaget han en som overgikk alle de andre. En stor, nydelig marmorblokk med kors på toppen. Da han så nærmere etter, fikk han se en mann som satt med ansiktet i hendene. Han satt på graven tett ved denne fine gravsteinen. Han gikk bort til, og til sin store forundring fikk han se nedenstående merkelige innskrift på steinen: «John, du døde for oss.»

Hans lyst til å vite hva dette skulle bety, gav mot til å spørre mannen som satt på graven. Om han kunne fortelle noe om denne steinen og den skrift som sto på den. (...)

«For mange år siden var jeg fører av et dampskip som gikk på den sjøen du ser der borte. En dag vi gikk oppover fikk jeg, fra kommandobroen, se at det kom røyk fra aktersalongen. Jeg ba en av mannskapet gå ned og se. Han kom tilbake og fortalte at det var brann i lasten, og at den var kommet så langt at det var for sent og å slukke. Vi var lastet med brennbare ting. Det var ikke annet å gjøre enn å sette kurs korteste sted til lands.

Forskrekkede passasjerer og mannskap flokket seg tett sammen foran på dekk. Men roret var bak og ingen ville stå der og styre båten.

Så spurte jeg, om det var noen som ville ofre livet for de andres frelse. Da kom det en ung kjekk gutt ut av flokken og sa: «Jeg, herr kaptein!»

Han tok roret, og en stund senere ble han gjemt i røyk og flammer. Gutten het John. «Er du der John?» spurte jeg da vi ennå hadde et stykke igjen til land. «Ja,» svarte John. «Kan du stå en stund til?» «Ved Guds nåde,» svarte han. I siste øyeblikk nådde vi land, og mens vi sto på strandbredden, ropte vi av glede: «Vi er frelst!»

Så var det en som kom til å huske på John, og vi fant ham stående ved rattet, mellom de døende flammene. Vi fikk ham på land i live, men rett etter døde han der på stranden. Så stod vi omkring den døde John og kunne ikke si annet enn: «John, du døde for oss!»

Så ble vi enige om å reise denne gravstein med denne innskrift på til minne om ham. Og nå, min herre, kan jeg si at det er to som døde for meg. Ved John's død fikk jeg synet på Jesu død og ble en kristen. Så sluttet jeg å reise og bor nå her. Fra den dag John ble begravd, har jeg alltid hver dag tatt meg en tur hit til graven hans. Og det har jeg bestemt meg for å gjøre så lenge bena mine kan bære meg hit. Det er så godt å minnes John og det han gjorde for oss, og jeg synes jeg husker det best når jeg sitter her. Er jeg sløv og treg, tvilende og forsagt i min kristendom, så drar minnet om John meg til Jesus, og

så går jeg så lykkelig her ifra.»

Min kjære leser! Du vet om et annet skip som var satt i gang på det store verdenshav. Du vet at også du er ombord, og du vet dernest om den store syndens brann som brøt løs, den som ingen kunne slukke. Så lå skuta der, uten at noen hverken kunne eller ville ta roret og styre i land. Da kom denne Herrens velsignede og tilbød seg å ta roret. Du vet også at han sto der til skipet nådde frelsens strand, og at det kostet ham livet. Nå kan også du hoppe på land om du vil, og være evig frelst. Du kan være med å gå omkring den døde frelser og si: «Jesus, du døde for oss!»

Å, at så mange vil fortæres i syndens flammer mens det er så god anledning til å gå i land! Ja, det kan tvinge en stein til å gråte.

Lever du enda i synden? Er du en som forakter den Herre som kjøpte deg? Gjør ikke det lenger. En gang vil du komme så sårt til å angre det. Gå i dag hen til denne underlige høyde der din frelser døde, så får også du finne ham som døde for deg.

*Akk, skulle du deg dertil lade tigge!
Det gjelder dog din egen sjeletarv,
Det er så hårdt i helvete å ligge,
Det gjør så godt at tage himlens arv.
Akk, hvilken evig fryd du fikk
Om du begynte nå i dette øyeblikk!*

Hvor hard du er mot deg selv, du

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

som forsmår din sjels salighet og din frelsers død! Enda en gang ber jeg deg: Ikke gjør det!

Så har du og jeg som bekjenner oss for kristne noe å lære av ham som satt på John's grav. Var det godt for ham å sitte ved steinen på gravplassen, hvor mye bedre skulle det da ikke være for oss å sitte ved Jesu kors! Den som tar sin plass der daglig, han skal aldri tape sitt slag.

Er du trett av din synd, blir du mismodig over at du har så lite seier over den? Eller at synden vil overvinne din tro, så gå til Jesu kors, og du skal igjen finne det du behøver.

Fristes du av verdslighet, pengebegjær og ære, så gå også da dit og der skal du få lyst til å bli rik i din Gud.

Har du liten lyst til Bibel og bønn, til å leve for din Gud og ofres ham til ære, så gå også da, og du skal komme tilbake med en varm sjel og en hellig lyst.

Når fattigdom og sorg trenger inn i ditt hus, når de kjære går bort, og venner misforstår og forlater deg, når sorg og synd gjør felles

sak, så gå, og all bitterhet skal bli borte, all ufred forsvinne og alle tårer tørres bort.

Så synger vi av erfaring:

*Ved korsets fot hos Jesus,
Der fant mit hjerte fred,
Og aldri mere vil jeg gå
Fra dette sikre sted.
Hva verden enn vil byde meg,
Jeg akter alt for tant,
Og roser meg av Kristi kors,
Hvor fred med Gud jeg fant.*

Ja der fant vi fred, der bevares freden, der får vi kraft til å bære vårt kors, og derfra stiger vi til slutt med seierssang inn til den evige hvile.

Talen er forkortet og språket noe modernisert, primært bibeltekstene. Red.

Bibelskole til høsten?

Du er velkommen til
Bibelskolen på Fossnes!
Ring oss i dag!
Telefon 33 36 17 70